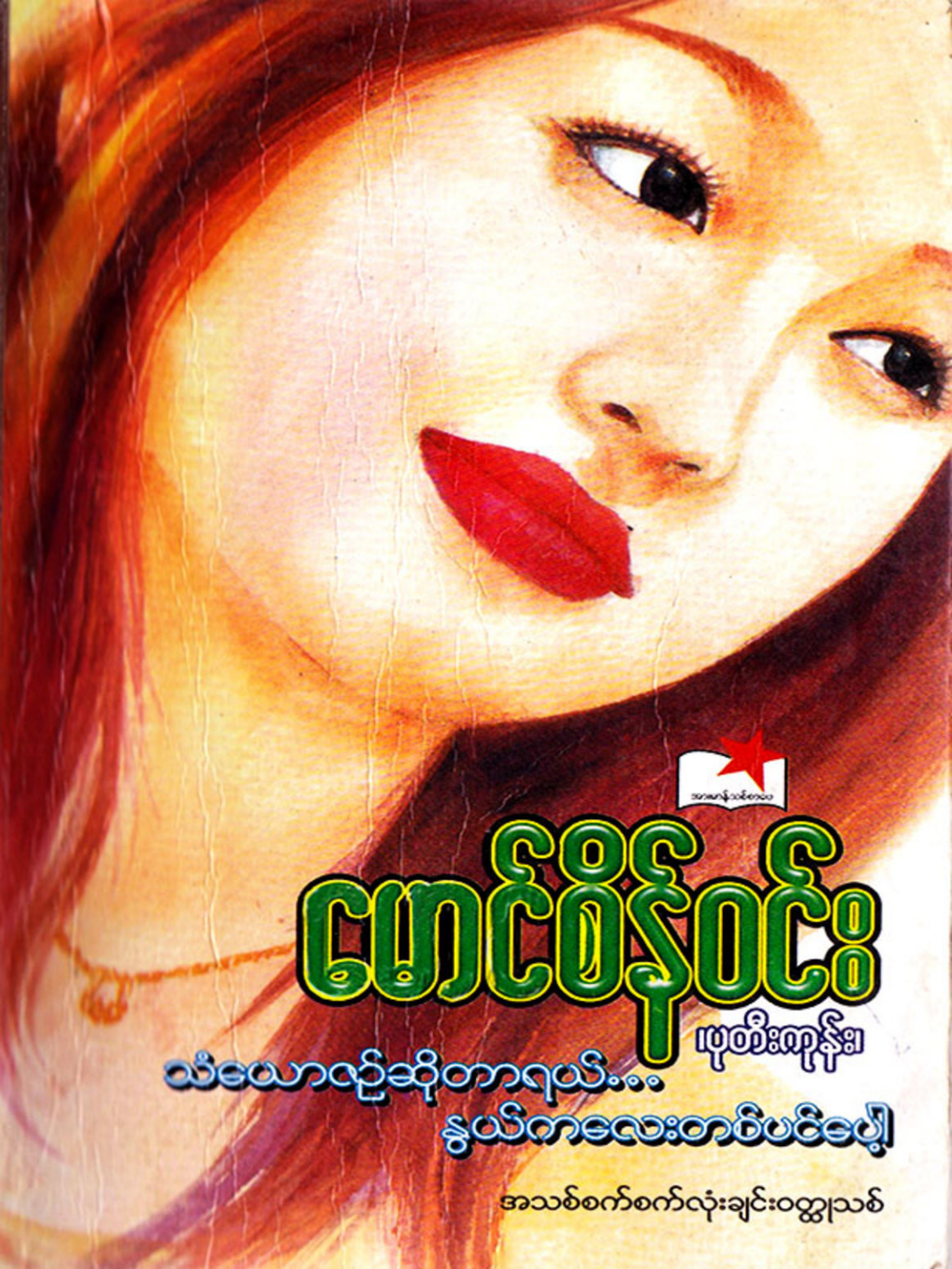

လောကီစုံနင်း

သိလောလှည့်ဆိုတာရယ်... ဗုဒ္ဓစီးကုန်း
နယ်ကလေးတစ်ပင်ပေါ့

အသစ်စက်စက်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အပိုင်း (၁)

(၁)

လူ့ဘဝခရီးမှာ သမုဒသအသီးတွေ ချုံမြိန်တုန်းပါ ... နွယ်

(၂)

တစ်ညလုံး မနားတမ်းပြေးလာရသည့် အပြေးသမားနှယ်။ ရထားသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားပြီ လား တွေးသည် ။ အရှိန်နှေးလွန်းသွားပြီဟု စိတ်က ထင်ပြန်၏။ အထက်တန်းထိုင်ခဲ့သည် သက်သောင့် သက်သာ ရှိပါလျက် တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်။ နွယ်ကို တွေ့လို မြင်လိုစိတ်က အိပ်စက်ခြင်းကို နှောင့်ယှက် ဟန့်တားနေလေပြီ ။ လှုပ်ရှားယောက်ယက်ခတ်စိတ်က ရင်ကို ဘောင်ဘင်ခတ် လှုပ်ရှားစေပြန်သည် ပဲ။ အလုပ်မှ ခွင့်ယူပြီး ပြန်သွားတာ နှစ်လကျော် တာ မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေ၏။ အမေ နေမကောင်းတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ မည်ပြောခဲ့ပြီး ဘာမှ အဆက်အသွယ်မရတော့ စိတ်ကပူသည် ။ စာရေး မည် စာရေးမည်တွေးပြီး စာရေးပြီး ပြန်စာကို စောင့်ရမှာ သူ့စိတ်ရှည်နိုင် မည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံးတော့ လူကိုယ်တိုင်လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လို က်၏။

ဟဟဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းမှ ဝင်လာသည့် လေကို တစ်ဝှူလိုက်သည်။ ။ လင်းစမနက်မှာ မြင်ကွင်းသည် ကြည်လင်သန့်ရှင်း၊ လတ်ဆတ်နေသလို။ သစ်ပင်သစ်တန်း၊ ပတ်ကြားအက် လယ်ကွင်းတွေကို မြင်ရင်း အပူကဲသည့် အရပ်ဟု သိသာစေသည်။ ဖဲ။ နေရောင်မြင်ရသည် နှင့် အပူကဲတော့မည်မှန်း နားလည်သည်။ ။ ထနောင်းတို့ ၏ ပင်စည်ဖြူရောင်ကို အကြည့်ရောက်၏။ တပေါင်းအကုန် ထနောင်းစိမ်းကတော့ ရင်ထဲထိ စူးရှလင်းလက်စေသည့် အရောင်ဟု ခံစားမိပြန်သည်။ ။ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သမျှ ချောင်းတို့ မှာ ရေမရှိ။ ပကတိ သွေ့ခြောက်ခြောက် သဲသောင်သာ။ အပူရောင် အပူငွေ့ကြားမှာ ထနောင်းရွက်တို့ ၏ အစိမ်းကတော့ အားသစ်စေ သည် ဟု ဖဲ တွေးမိပြန်သည် လေ။

ချစ်သူကို တွေ့ရ မြင်ရတော့မည့် အတွေးက အပူရောင်တွေကို ခွာချပေးနိုင်သည့် ထနောင်းစိမ်းလို ပါပဲလား။

ချစ်သူဆီအသွား ရထားဘာကြောင့် နှေးဆိုသည့် တစ်ပိုင်းတစ်စ က ဗျာကို သတိတရရှိလိုက် ပြန်သည် လေ ...။

ရထားပေါ်ကအဆင်းမှာ နေမဝင်သေးသော်လည်း အပူက မလျော့ချင်သေး။ မြင်းလှည်းဆိုက်ကား ဂိတ်ကို တွေ့သည်။ ။ ဘူတာနှင့် သိပ်မဝေးဘူးဆိုသည့် စကား နားမှာ ပြန်ကြားယောင်သည်။ မြင်းလှည်းဆိုက်ကား မစီးတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘူတာရှေ့တည့်တည့်လမ်းကို လျှောက်သည်။ ။ ဘယ်ဘက်ချိုးလိုက်သည် နှင့် လမ်းမကြီးကို တွေ့၏။ လမ်းမကြီးပေါ်ရပ်ရင်း မြို့နယ်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ကြည့်သည်။ ။ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်နှင့် ရုံးကိုတွေ့လျှင် ရုံးဘေးမှာ လမ်းကလေးရှိသည်။ ။ အဲဒီ

လမ်းကလေးထဲ ဝင်လိုက်လျှင် အိမ်ကို ရှာလို့ တွေ့မည်။ ပြောခဲ့သည် တို့
က နားမှာ အသစ်တစ်ဖန် ကြားယောင်ပြန်သည် ။ လမ်းထိပ်ရောက်
တော့ ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး မှာ မေးသည် ။

"အဲဟိုရှေ့ နှစ်အိမ်ကျော်ပဲ"

လက်ညှိုးညွှန်ပြရာကို ကြည့်ရင်း ဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့သည် ။

ခြံရှေ့အရောက်ရပ်ရင်း ခြံထဲကို အကြည့်ဝေသည် ။ ခြေတံရှည်ရှည်
ထရံကာအိမ်ကလေးဘေးမှာ လူရိပ်လူယောင် မြင်လိုက်ရသလို။

"နွယ် ... ခိုင်နွယ်"

"ခိုင်နွယ်ထွန်း"

အသံကို နည်းနည်းမြင့်ပြီး ခေါ်လိုက်၏။ စောစောက တွေ့လိုက်ရသ
ည် ထင်သော လူရိပ်က အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီ ထွက်လာတာ မြင်သည် ။

"ဟာ ... ကျော်ခေါင်"

အံ့ဩဝမ်းသာဟန် နှုတ်မှ ထွက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ပြေးလာ၏။

"ကျော်ခေါင် ... ကျော်ခေါင် တကယ်လိုက်လာတယ်နော်။ နွယ် ... နွယ်
ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး။ နွယ် အိပ်မက် မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူးနော် ..."

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ နှုတ်မှ ဖွဖွရေရွတ်သည် ။ ဘာစကားမှ မ
ထွက်ဘဲ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးသည် ။

"လာ ... ကျော်ခေါင် ... လာ ..."

ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခေါ်၏။ နှစ်ဦးအတူယှဉ်လျှောက်ရင်း အိမ်က
လေးဆီ ရောက်လာသည် ။

"လာ ... အိမ်ပေါ်တက် ကျော်ခေါင်"

သားရေအိတ်ကိုချရင်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

"ညရထားနဲ့ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ခိုင်နွယ်"

"ထိုင်ဦးနော် နွယ် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

"ရပါတယ် နွယ်၊ ကိုယ်က ဧည့်သည် မှ မဟုတ်ဘဲ"

"ကျော်ခေါင်ကတော့ လုပ်ပြီ"

သဘောကျသည့် နွယ် ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြောရင်း ပြုံးသည်။ ။

"ခဏနေဦး ကျော်ခေါင်၊ မေမေက ဈေးမသိမ်းသေးဘူး။ မေမေ့ကို ကျော်ခေါင်ရောက်တာ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ ညီမလေးလည်း ဆိုင်မှာ ပဲ ရှိမှာ "

ခိုင်နွယ်ထွန်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

"ခဏစောင့်နေနော်၊ ဈေးက မဝေးပါဘူး"

ပြောရင်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ။

(၃)

"နွယ် ... ခိုင်နွယ်"

ခေါ်လိုက်စဉ် ငုံ့ရာမှ အကြည့်ဝေ့ကာ မော့၏။ ကိုင်ထားသည့် အအေးဖန်ခွက်ကို လွှတ်ကာ မျက်နှာကို စူးစိုက်သည်။ ။

"ပြော ကျော်ခေါင်"

ကြည့်နေရင်းမှ တိုးလျသံ နှုတ်မှ ထွက်၏။ ပြောချင်သည့် စကား နှုတ်ဖျားမှာ ရုတ်တရက် ကွယ်သလို။ အသံထွက်မလာဘဲ အကြည့်ဆုံနေမိပြန်သည်။ ။ လေအေးစက်သံကို သတိထားမိနိုင်လောက်အောင် တိုးတိတ်သွားပြန်သည်။ ။ ကျိုးတိုးကျဲတဲသာရှိသော စားပွဲဝိုင်းတို့ မှ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံကို ကြားနေနိုင်ပြန်၏။ မွန်းဘိတ်ကရီဆိုသော တီးဆိုင်ကလေး၏ အပေါ်ထပ်သည် သည် နေ့မှ ပိုပြီး လူကျဲပါးလွန်းနေပြီလား။ သက်ပြင်း ငွေ့ငွေ့ချရင်း ...

"ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လား နွယ်"

ဟု ပြောမိသံသည် တိုးညှင်းနေသယောင်။

စကားဆုံးမှာ မျက်နှာမှ အကြည့်ခွာလျက် မှန်ကို ဖြတ်ကျော်မြင်ရသော ကားလမ်းမဆီ ငေးရီသွားတာ သတိထားဖြစ်သည်။ ။ အားငယ်ရိပ်၊ ကြည်နူးရိပ်၊ ကြေကွဲရိပ်၊ ဝမ်းသာရိပ်တွေ၏ အလှုပ်အခတ်က မျက်နှာမှာ ဝေ့ဖြတ်သွားသလို။

"ဖြေလေ ... ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့ လား"

ပထမ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ယမ်းခါသည် ။ ပြီးတော့ အကြည့်ကို မျက်ဝန်းမှာ စူးစိုက်၏။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကျော်ခေါင်ရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ နွယ်"

"နွယ်မှာ အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိဘူး"

မျက်လွှာအချမှာ အားမလိုအားမရဖြစ်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ လက်ဖျားကို ဖမ်းဆုပ်ယူမိသည် ။

"ကိုယ့်ကို နွယ် မယုံတာလား"

" မဟုတ်ဘူး ကျော်ခေါင် ... မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆို ..."

"ကျော်ခေါင် နွယ်မိသားစုအကြောင်း သိပြီးသားပဲ ကျော်ခေါင်ရယ်။ ခိုင်နွယ်နောက်မှာ မိသားစု ရှိတယ်။ နွယ်က အကြီးဆုံးလေ ...။ မိသားစုနဲ့ တသီးတခြား စဉ်းစားလို့ မရဘူး ကျော်ခေါင်"

" မဟုတ်ဘူး နွယ် ..."

"နွယ်ပြောတာ ကျော်ခေါင် နားလည်တယ်နော်"

"နားလည်တယ် နွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် တစ်ခုပြောချင်တယ်"

"ပြော ... ကျော်ခေါင်"

"ကိုယ်က နွယ်ဘဝထဲကို ဝင် လာပြီး နွယ်နဲ့ ထပ်တူခံစား နားလည်ပြီး ပေါင်းစည်းကြမယ်ဆိုရင် နွယ် ဘာလို့ လက်မခံနိုင်ရမှာ

လဲ နွယ်ရယ် ..."

"အိပ်မက်တွေပါ ကျော်ခေါင်ရယ်"

"ဘာ...."

အသံက နည်းနည်းမာပြီး ကျယ်သွားသည် လားမသိ၊ ချထားသည့် မျက်လွှာကိုပင့်ပြီး စူးစိုက်ကြည့် သည် ။

"ကျော်ခေါင်ကို နွယ်ချစ်တယ်။ ကျော်ခေါင် ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်တယ် လို့ အဖြေပေးကတည်းက ရင်ထဲက စကားကို ပြောမိတာ ကျော်ခေါင်။ ကျော်ခေါင်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်နဲ့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ကျော်ခေါင် "

"မဆိုင်တာ နွယ်ရယ်"

"ဆိုင်တယ် ကျော်ခေါင်။ နွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကျော်ခေါင်ဟာ သူဌေးသားဆိုပြီး လက်ထပ်ချင် လို့ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မချစ်ဘဲ မ နေနိုင်လို့ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် လည်း ချစ်သူဘဝမှာ နွယ် ကျော်ခေါင် အပေါ်မှာ ချစ်သူတစ်ယောက် လိုက်လျောနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးထက် ဘာ မှ ပိုမပေးခဲ့မိတာပါ"

"လျော့တောင် လျော့နေသေး"

"ရင်ထဲက အချစ်က မလျော့ပါဘူး ကျော်ခေါင်ရယ် ..."

"နွယ်က မိသားစုအတွက် အလုပ်လာလုပ်တာပါ ကျော်ခေါင်။ နွယ်မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေ အတွက် အစစ အရာရာ နွယ်ကပဲ ငဲ့ရမယ်လေ..."

နွယ်မျက်နှာမှ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ရင်း လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်

လိုက်မိပြန်သည်။ ။

"ကိုယ့်ကို နွယ် နားမလည်နိုင်တာလား"

နှလုံးသားပေါ် လေးလံလွန်းစွာသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ပိကျလာသလို နှုတ်မှ နာကျင်သံ ထွက်လာသည်။ ။

"တော်ပါတော့ ကျော်ခေါင်ရယ် တခြားအကြောင်း ပြောရအောင် နော်"

"ကိုယ် နွယ်ကို မခွဲနိုင်ဘူး နွယ်"

"နွယ်လည်း မခွဲချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ဘဝမျိုးလည်း ဘယ်တော့မှ အရောက် မခံဘူး"

"ဘာအတွက်လဲ"

"နွယ်မိသားစုအတွက်"

စိတ်လေးလံစွာဖြင့် မှန်ကိုဖြတ်မြင်နေရသော ကားအသွားအလာ တွေကို ကြည့်မိပြန်သည်။ ။

"ပြန်ရအောင် ကျော်ခေါင်၊ အဆောင်မပိတ်ခင် ပြန်ချင်တယ်။ အဆောင်က စည်းကမ်းရှိတော့ ကိုယ့်ဘက်က အမှားမဖြစ်ချင်ဘူး"

"နွယ်က ဂရုစိုက်လွန်းပါတယ်"

"ဂရုစိုက်လွန်း၊ သတိထားလွန်းတာတောင် မှားတတ်တာပဲ ကျော်ခေါင်ရယ်။ ကြည့်ပါလား ကျော်ခေါင်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့မိတာ"

"အမှားပြင်ဆင်ချက် ထပ်ဖြည့်ချင်လို့ လား ... နွယ်"

"နှလုံးသားကမှားတာ တစ်ဘဝလုံး ပြင်လို့ ရမှာ တဲ့ လား ကျော်ခေါင်။ ဦးနှောက်က မှားမှန်းသိပြီး အတန်တန်တားတဲ့ ကြားက နှလုံးသား

က အမှားကို ကျူးလွန်ခဲ့တာလေ"

အနားရောက်လာသည့် စားပွဲထိုးကလေးကို ဘေလ်တောင်းလိုက်သည်။ ။

နွယ်နှင့် သူတို့ ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ရေးက ထင်တာထက် ပိုမလွယ်ကြောင်း နားလည်ရင်း သက်ပြင်းရှည် ချမိပြန်သည်။ ။

(၄)

အိမ်အဝင်မှာ ခိုင်နွယ်နောက်မှ ပါလာတာကို ခိုင်နွယ်အမေဟု သိလိုက်သည်။ ။ တွေးလက်စ အတွေးကို ရပ်ရင်း အာရုံက ဝင်လာသော နွယ်တို့ သားအမိဆီ စူးစိုက်မိ၏။

အသက်ကြီးပြီဟု သိနိုင်သော်လည်း ပါးလျားသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် သွက်သွက်လက်လက် ရှိသော နွယ်မေမေကို သူတွေ့ရသည်။ ။

"သမီး သူငယ်ချင်းဆို အဒေါ်တို့ ကို ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူးနော်။ နေတတ်သလိုနေ"

အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းပြောသည်။ ။ မျက်နှာမှာ ရောစကားသံမှာ ပါ ဖော်ရွေမှု ပါနေတာ သူ သတိထား ဖြစ်၏။ ခိုင်နွယ်က သူနှင့် သူ့အမေကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။ အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ခဏအကြာမှ ရေနွေးကြမ်းအိုးနှင့် ထန်းလျက်ပန်းကန်လေးပါသော လင်ပန်းကိုကိုင်ပြီး နွယ် ထွက်လာသည်။ ။ လင်ပန်းကို သူ့ရှေ့မှာ ချပေး၏။

"စား ... ကျော်ခေါင်"

သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

"ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း သမီးနဲ့ စကားပြောဦး၊ အဒေါ် ဆိုင်ပြန် သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဈေးသိမ်းချိန် ရောက်တော့မှာ မို့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ် ..."

"မေမေ"

"ဘာလဲ သမီး"

နွယ်က ကြားဖြတ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် နွယ်မေမေ၏ အကြည့်က နွယ်မျက်နှာဆီ ရောက်သည်။ ။

"ကျော်ခေါင်က ဒီမှာ တည်းမှာ နော်"

"တည်းပေါ့ သမီးရယ် ... ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည် ပဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ပဲ တည်းရမှာ ပေါ့"

"တို့ မြို့ကလေးက တည်းခိုခန်းတွေ ဘာတွေ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ကျော်ခေါင်ရဲ့ "

"အဒေါ်တို့ က အိမ်က စုတ်တော့ ဧည့်သည် ကို အားနာတယ်"

"ဟာ ... ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ..."

"ကဲ ဒါဆို ဆိုင်သွားလိုက်ဦးမယ်"

အိမ်ပေါ်ကအဆင်းမှာ နွယ်က နောက်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ခြံအထိ ပို့သည်။ ။ ခြံဝင်းမှ ထွက်သွားတော့မှ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသော နွယ်ကို သူလမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ဘယ်လိုပြောထားလဲ နွယ်"

"ဘာကိုလဲ ..."

"နွယ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပေါ့..."

"အဟက် ..."

ရယ်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပြီး မျက်နှာမှာ အရှက်လှိုင်းဝေ့သည် ။

"နွယ်အမျိုးသားလို့ ပဲ ပြောထားတယ်"

"ဟုတ်လို့ လား"

"ဘာလဲ မယုံဘူးလား"

"ဒေါ်ဒေါ်က ... သမီးသူငယ်ချင်းဆိုလို့ နှုတ်ဆက်တယ်လေ"

"မေမေက အားနာလို့ နေမှာ ..."

"နွယ် တကယ်ပြောလိုက်တယ်ပေါ့ ..."

"ဟုတ်တယ် ကွေ့ဝိုက်ပြောမနေချင်လို့ ..."

"ဘာပြောလဲ"

"မပြောဘူး"

"တော်သေးတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့"

"သဘောမတူဘူးဆို ပြန်နှင်ချရင် အခက်"

ငဲ့ထားပြီးမှ မသောက်ဖြစ်သော ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲမှ
ရေနွေးကြမ်း နီကျင်ကျင်ကို ငဲ့ကြည့်မိ သည် ။

"နွယ် ..."

"ဟင် ..."

"ကိုယ် မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပြီ"

"နွယ်တို့ အကြောင်းလား"

"ဟုတ်တယ် ..."

"ကျော်ခေါင် နောက်နေတာလား"

"နောက်စရာမှ မဟုတ်တာ နွယ်ရယ်။ ချက်ချင်း စာရေးပြီး အသိပေးချင်တယ်။ စာရောက်တာ ကြာမလားဆိုပြီး ထလိုက်လာခဲ့တာ"

"ကန့်ကွက်စရာ၊ သဘောမတူစရာပဲ ကျော်ခေါင်ရယ်။ ဒါကြောင့် ကျော်ခေါင်ကို အိမ်က နှင်ချလိုက် တာလား။ ဒါ ဆိုရင်တော့ နွယ် ဝမ်းသာလိုက်မယ်"

"နွယ်ကလည်း မေမေက ကိုယ့်သဘောလို့ ပြောတာပါ။ ဒါကြောင့် နွယ်ကို ဝမ်းသာစရာ လာပြောတာ"

"ကိုမေမေက မကန့်ကွက်ဘူး၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် နွယ် မေမေက ချစ်ခြင်းကို နားလည်တယ်။ မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်တာလားလို့ တစ်ခွန်းပဲ မေးတယ်လေ ..."

နွယ်မျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်ခိုက် သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ထားတာ မြင်သည် ။ အံ့သြဝမ်းသာရိပ်များ သမ်းနေသည့် နွယ် မျက်နှာက ပိုလှနေသလို။ အတွေးက အတိတ်ဆီ ပြန်ရောက်၏။
